

været nødvendigt udtrykkeligt at tilføje i § 31, da Kommissionæren efter Købelovens Sprogbrug ikke er i Besiddelse af Godset, fordi han har faaet et saadant Forsendelsesdokument. De Fragtbreve, der sigtes til, ere saadanne Fragtbrevs-Duplikater, som udstedes i Medfør af § 30 i Lov Nr. 62 af 24. April 1896 om Statbanernes Takster, og som i Henhold til samme Lovs § 32 ere af den Beskaffenhed, at Afsenderen kun kan raade over Godset mod at forevise dem. Bestemmelsen er saaledes affattet, at den kommer til Anvendelse ogsaa paa Forsendelsesdokumenter af tilsvarende Art, som den fremtidige Udvikling af Transportforholdene maatte medføre.

Da den ved § 31 hjemlede Panteret er forbunden med Besiddelse, er det anset unødvendigt at udtale, at den giver Kommissionæren Stilling som Separatist i Kommittentens Konkursbo.

§ 32.

Som allerede i Bemærkningerne til § 31 berørt er det her i Landet i Lighed med, hvad der ogsaa gælder andetsteds, f. Eks. ifølge den tyske Handelslovbog § 397, ifølge gammel Sædvane anerkendt, at Handelskommissionæren i Gods, som han modtager til Salg, har Panteret ogsaa for andre Krav paa Kommittenten end dem, der ere opstaaede ifølge Hvervet. At Panteret dog ikke haves for alle Fordringer, som tilkomme Kommissionæren overfor Kommittenten, synes man at være ret enig om, men Grænserne i saa Henseende ere omtvistede.

Den i § 31 anerkendte Panteret for Krav i Anledning af Hvervet hviler paa den Betragtning, at der bestaar en real Sammenhæng (Konneksitet) imellem Kommissionærens Fordring og hans Besiddelse af Kommissionsgodset. Naar det nu anerkendes, at Handelskommissionærens Panteret bør gælde ogsaa for visse andre af de Fordringer, han har paa Kommittenten, men dog ikke for alle disse, er Tanken den, at nogle Fordringer i saa Henseende staa i en vis naturlig Sammenhæng. Dette maa formentlig, naar baade Kommissionæren og Kommittenten ere Handlende, anerkendes at

være Tilfældet med Fordringer, der udspringe af Retshandler imellem dem i eller for deres Bedrift. Saadanne Mellemværender optages sædvanligt i Kontokuranter, uden at der gøres nogen Forskel imellem Poster, som grunde sig paa Kommissionshvervet, og andre. I Overensstemmelse hermed løser § 32, 1ste Stykke den foreliggende Tvivl saaledes, at Panteretten, naar Kommittenten er Handlende, tillægges Handelskommissionæren ogsaa for andre Fordringer end de i § 31 angivne, forsaavidt Fordringen grunder sig paa en Retshandel, som er indgaaet mellem Kommittenten og Kommissionæren i eller for deres Bedrift. Udenfor de Fordringer, for hvilke Panteret haves efter § 32, falder saaledes f. Eks. det Krav, som en Handelskommissionær, der har modtaget et Parti Varer til Salg for Kommittenten, har paa denne for resterende Husleje, og det Krav, som Banken, der har paataget sig at sælge Værdipapirer, har paa Kommittenten for et denne ydet Laan. Og udenfor falde alle Fordringer, der hidrøre fra en Retshandel mellem Kommittenten og en Tredjemand. Herved udelukkes, at Kommissionæren skaffer sig Fordel ved, naar Kommittentens økonomiske Forhold blive usikre, at opkøbe Fordringer paa ham for lav Pris og erhverve en Sikkerhed for Betalingen, som de oprindelige Kreditorer ikke havde.

Medens Panteretten efter § 31 omfatter ogsaa Fordringer, som ikke ere forfaldne, opstiller § 32 som Betingelse for, at Panteretten kan omfatte andre Fordringer end dem, der haves i Anledning af Hvervet, at disse andre Fordringer ere forfaldne, dog at denne Betingelse ikke gælder, naar Kommittenten er kommen under Konkurs. Da Kommissionæren ifølge § 33 i Kraft af sin Panteret kan nægte at følge Kommittentens Forskrifter, er det fundet for strengt overfor Kommittenten udenfor Konkurstilfælde at udstrække Panteretten efter § 32 til uforfaldne Fordringer.

Det er ikke overset, at Reglen i § 32 kan misbruges. En Kommittent, der mærker, at hans økonomiske Stilling er ved at blive fortvivlet, kan benytte Bestemmelsen til at